

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 9— 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραιμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ, ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Λουκ. 7: 11-16 • 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο για να μάθουν για τὸ Χριστό καὶ τὴν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	• 9.00 πμ— Ιερό Μυστήριο του Ευχελαίου • 10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	• 5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΠΕΜΠΤΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	** ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ ** 8.00—9.00μμ στο Hall τις Ἐκκλησίας.
ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή – Τίτ. 3: 8-15 Ἑυαγγέλιο— Λουκ. 8: 5-15

Μην πορεύεσαι μοναχός κανένα δρόμο του κόσμου αυτού παρά μονάχα έχοντας
μπροστά σου τον Κύριο Ιησὺ Χριστό.
Με την ευχή του Ιησὺ εμπρός σου, με την πίστη σε Εκείνον εμπρός σου, με την αγάπη
προς Εκείνον εμπρός σου, με την ανάσα, το δάκρυ και την κραυγή προς Εκείνον εμπρός
σου. Τότε θα φεύγει από μπροστά σου κάθε θάνατος και κάθε πειρασμός, μα όχι εξαιτίας
σου, αλλά εξαιτίας Εκείνου που στέκει μπροστά σου.
- Ὁσιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς

Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Την Κυριακή μετά την ενδεκάτη Οκτωβρίου, μνήμη επιτελούμε των Ἀγίων Πατέρων της αγίας και Οικουμενικής Εβδόμης Συνόδου.

Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος συνήλθε στη Νίκαια της Βιθυνίας από τις 24 Σεπτεμβρίου έως τις 13 Οκτωβρίου 787 μ.Χ., με πρωτοβουλία της αυτοκράτειρας Ειρήνης, η οποία ασκούσε χρέη αντιβασιλέως. Υπό την προεδρία του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Αγίου Ταρασίου συγκεντρώθηκαν τριακόσιοι πενήντα ορθόδοξοι επίσκοποι, και σε αυτούς προστέθηκαν άλλοι δεκαεπτά ιεράρχες, οι οποίοι αποκήρυξαν την αίρεση των εικονομάχων.

Πλάι στους αντιπροσώπους του Πάπα Ρώμης και των Πατριαρχών Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, οι μοναχοί οι οποίοι υπέφεραν δεινούς διωγμούς επί βασιλείας των εικονομάχων αυτοκρατόρων Λέοντος Γ' Ἰσαύρου (717 – 741 μ.Χ.) και Κωνσταντίνου Ε' Κοπρυνώμου (741 – 775 μ.Χ.) αποτελούσαν έντονη παρουσία· ήταν περίπου εκατόν τριάντα ἔξι.

Μετά από επιμελή προετοιμασία, οι Πατέρες της Συνόδου αναθεμάτισαν τους αιρετικούς, οι οποίοι για περισσότερα από πενήντα ἔτη απαγόρευαν στους ορθόδοξους χριστιανούς να τιμούν τις σειπτές εἰκόνες του Χριστοῦ και των ἁγίων Του διότι αυτό αποτελούσε δῆθεν ειδωλολατρία. Ἔθεσαν ἔτσι τέρμα στην πρώτη περίοδο της εικονομαχίας, η οποία ὅμως ξέσπασε εκ νέου λίγα χρόνια αργότερα επί Λέοντος Ε' Ἀρμενίου (813 – 820 μ.Χ.) και δεν σταμάτησε οριστικά παρά το 843 μ.Χ., χάρις στην αυτοκράτειρα Θεοδώρα και στον πατριάρχη ἅγιο Μεθόδιο οι ἅγιοι Πατέρες αναθεμάτισαν τους αιρετικούς πατριάρχες Αναστάσιο, Κωνσταντῖνο και Νικήτα, αποκήρυξαν τη δῆθεν οικουμενική σύνοδο που συνεκλήθη στο ανάκτορο της Ιερείας με πρωτοβουλία του Κωνσταντίνου Ε' το 754 μ.Χ., και κήρυξαν αιωνία τη μνήμη των ἁγίων υπερμάχων της Ορθοδοξίας: του πατριάρχου ἁγίου Γερμανοῦ (715 – 730 μ.Χ.) [του ἁγίου Ἰωάννου του Δαμασκηνοῦ του Γεωργίου Κύπρου, και ὁλων ὅσοι εἶχαν υποστεί βασάνους και εξορίες ως υπέρμαχοι των ἁγίων εἰκόνων. Στον Ὅρο της πίστεως που ἀνέγνωσαν στην ἑβδόμη και τελευταία συνεδρία της Συνόδου, οι Πατέρες διεκήρυξαν:

«Ορίζομεν συν ακριβεία πάση και εμμελεία, παραπλησίως τω τύπω του τιμίου και ζωοποιού σταυρού ανατίθεσθαι τας σεπτάς και αγίας εικόνας, τας εκ χρωμάτων και ψηφίδος και ετέρας ύλης επιτηδείως εχούσης, εν ταις αγίαις του Θεού εκκλησίαις, εν ιεροίς σκεύεσι και εσθήσι, τοίχοις τε και σανίσιν, οίκοις τε και οδοίς· της τε του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού εικόνας, και της αχράντου δεσποίνης ημών της αγίας Θεοτόκου, τιμών τε αγγέλων, και πάντων άγιων και οσίων ανδρών. Όσω γάρ συνεχώς δι' εικονικής ανατυπώσεως ορώνται, τοσοῦτον και οι ταύτας θεώμενοι διανίστανται προς την των πρωτοτύπων μνήμην τε και επιπόθησιν, και ταύταις ασπασμόν και τιμητικήν προσκύνησαν απονέμειν, ου μην την κατά πίστιν ημών αληθινήν λατρείαν, η πρέπει μόνη τη θεία φύσει - αλλ' ον τρόπον τω τύπω του τιμίου και ζωοποιού σταυρού και τοις αγίοις εύαγγελίοις και τοις λοιποίς ιεροίς αναθήμασι, και θυμιαμάτων και φώτων προσαγωγήν προς την τούτων τιμήν ποιησθαι, καθώς και τοις αρχαίοις εύσεβώς εθίσται. η "γάρ της εικόνας τιμή έπι το πρωτότυπον διαβαίνει", και ο προσκυνών την εικόνα, προσκυνεί εν αυτή του εγγραφομένου την υπόστασιν. Ούτω γαρ κρατύνεται η των άγιων Πατέρων ημών διδασκαλία, είτουν παράδοσις της Καθολικής Εκκλησίας, της από περάτων εις πέρατα δεξαμένης το ευαγγέλιον».

Οι άγιοι Πατέρες ως εκ τούτου απεδείχθησαν υπέρμαχοι όχι μόνον των άγιων εικόνων αλλά, στην ουσία, αυτού του ιδίου του μυστηρίου της Ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού: «Πάλαι μεν ο Θεός ο ασώματος τε και ασχημάτιστος ουδαμώς εικονίζετο, νυν δε σαρκί οφθέντος Θεού και τοις ανθρώποις συναναστραφέντος εικονίζω Θεού το ορώμενον. Ού προσκυνώ τη ύλη, προσκυνώ δε τον της ύλης δημιουργόν, τον ύλην δι' εμέ γενόμενον και εν ύλη κατοικήσαι καταδεχάμενον και δι' ύλης την σωτηρίαν μου εργασάμενον, και σέβων ου παύσομαι την ύλην, δι' ης η σωτηρία μου είργασται». Προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση, ο Λόγος του Θεού την θέωσε χωρίς εκείνη να χάσει τα ιδιώματά της. Γι' αυτό τον λόγο, ενώ εν τη δόξα Του είναι ακατάληπτη στις αισθήσεις μας, η ανθρώπινη φύση του Σωτήρος δύναται ωστόσο να αποτυπωθεί. η εικόνα του Χριστού - την πιστότητα της οποίας φυλάσσει η παράδοση της Εκκλησίας - καθίσταται κατά συνέπεια αληθής παρουσία του θεανθρώπινου προτύπου της, αγωγός χάριτος και αγιασμού σε όσους με πίστη της απονέμουν τιμητική προσκύνηση.

Η δεύτερη Σύνοδος της Νικαίας είναι η έβδομη και τελευταία Οικουμενική Σύνοδος που αναγνωρίζει η Ορθόδοξος Εκκλησία. Ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να συγκληθούν στο μέλλον άλλες οικουμενικές Σύνοδοι, άλλα ότι ως έβδομη η Σύνοδος της Νικαίας συμπληρώνει τον αριθμό που μέσα στην Αγία Γραφή αντιπροσωπεύει την τελειότητα και ολοκλήρωση (π.χ., Γεν. 2, 1-3). Σφραγίζει το πέρας της περιόδου των δογματικών συγκρούσεων, που επέτρεψαν στην Εκκλησία να διευκρινίσει με σαφείς και ακριβείς ορισμούς τα όρια της ορθοδόξου πίστεως. Εφεξής, κάθε αίρεση δύναται και θα δύναται να αναχθεί σε μία από τις πλάνες που αναθεμάτισε η Εκκλησία στις οικουμενικές συνόδους, από την πρώτη (325 μ.Χ.) έως την έβδομη (787 μ.Χ.) εν Νικαία Σύνοδο.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ, ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Λουκ. 7: 11-16

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι παρμένη απο το 7ο κεφάλαιο του Κατά Λουκάν Ιερού Ευαγγελίου. Στους στίχους αυτούς περιγράφεται η ανάσταση του γιού μας χήρας από την πόλη της Ναϊν, η οποία βρίσκεται νοτιοδυτικά και όχι πολύ μακριά από την πόλη της Καπερναούμ όπου βρισκόταν προηγουμένως ο Ιησούς Χριστός. Φεύγοντας, λοιπόν, ο Ιησούς Χριστός από την πόλη της Καπερναούμ, όπου είχε θεραπεύσει το δούλο του εκατοντάρχου, έρχεται στην πόλη της Ναϊν μαζί με αρκετούς μαθητές του και πολύ κόσμο που τον ακολουθούσε. Καθώς πλησίαζαν στην είσοδο της πόλης συνάντησαν μια νεκρική πομπή που μετέφερε ένα νεαρό νεκρό. Ο νεαρός αυτός ήταν ο μονάκριβος γιος μιας μάνας, η οποία ήταν χήρα. Όταν είδε τη σκηνή αυτή ο Κύριος ευσπλαχνίστηκε τη χήρα αυτή και της είπε να μην κλαίει. Ακολούθως προχώρησε προς το νεαρό και αφού ακούμπησε τη σορό, του είπε: «Νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς». Αμέσως ο νεκρός σηκώθηκε και άρχισε να μιλάει. Τότε ο Κύριος τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί κυριεύτηκαν από μεγάλο δέος και δόξαζαν τον Θεό, λέγοντας ότι εμφανίστηκε μεγάλος προφήτης ανάμεσά μας και ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του. Αυτή η φήμη για τον Ιησού, διαδόθηκε σ' ολόκληρη την Ιουδαία και τα περιχωρά της.

Το θαύμα αυτό της ανάστασης του γιού της χήρας στη Ναϊν μας το περιγράφει μόνο ο Ευαγγελιστής Λουκάς και εντάσσεται στη Γαλιλαϊκή δράση του Ιησού Χριστού. Μέσα από το θαύμα αυτό, αλλά και γενικότερα μεσά από όλα τα θαύματα του Ιησού Χριστού, αποκαλύπτεται στους ανθρώπους η θεότητα του αλλά και η εξουσία σε όλη την κτίση ακόμα και στον θάνατο. Φαίνεται ακόμη η έναρξη της βασιλείας του Θεού, αλλά και το σχέδιο για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ο Ιησούς Χριστός κατά την επί γης παρουσία του, επιτέλεσε τρία θαύματα που αφορούν ανάσταση νεκρών. Ανέστησε το γιό της χήρας στη Ναϊν, την κόρη του αρχισυναγώγου Ιαείρου, και τον φίλο του τον Λάζαρο. Το μεγαλύτερο όμως από όλα τα θαύματα που επιτέλεσε και που έχει ιδιαίτερη σημασία και για τον καθένα από εμάς, είναι η Ανάσταση του ιδίου του Ιησού Χριστού, με την οποία μας ελευθέρωσε από τα δεσμά του θανάτου και μας χάρισε την αιώνια ζωή.

Ένα σημαντικό πράγμα που πρέπει να παρατηρήσουμε και στις τρεις αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Ιησούς Χριστός, είναι η δύναμη και η εξουσία του κατά του θανάτου. Αυτό μας φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο υιός του Θεού, είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας, ο οποίος ήρθε στον κόσμο για να σώσει τον άνθρωπο. Οι παρευρισκόμενοι εκεί όταν είδαν τον νεκρό ν' ανασταίνεται και να μιλάει, έλεγαν ότι «προφήτης μέγας εγήγερτε εν ημίν». Αυτό μας δείχνει ότι γνώριζαν την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης, και τις δύο νεκραναστάσεις που προηγήθηκαν. Η μία από τον προφήτη Ηλία, ο οποίος ανέστησε τον υιό της χήρας στα Σάρεττα της Συδωνίας (Γ' Βασ. 17,20-23) και η άλλη από τον προφήτη Ελισσαίο, ο οποίος ανέστησε τον γιό της Σωμανίτισσας (Δ' Βασ. 4, 33-36). Αυτές όμως οι νεκραναστάσεις από τους προφήτες έγιναν αφού προηγήθηκε θερμή προσευχή προς τον Θεό. Οι νεκραναστάσεις που επιτέλεσε ο Ιησούς Χριστός έγιναν με τη δική του εξουσία γι αυτό και προκαλούσαν το φόβο ανάμεσα στο πλήθος.

Μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο, μπορούμε να δούμε τη διάσταση που έχει ο θάνατος και κατ' επέκταση ο πόνος ο οποίος προκαλείται μέσα απ' αυτόν. Βλέπουμε την χήρα μάνα να πλήττεται για δεύτερη φορά από το θάνατο, αφού προηγουμένως είχε ξαναζήσει το θάνατο του συζύγου της. Αυτό όμως σιγά σιγά κατάφερε να το ξεπεράσει, έχοντας ως παρηγοριά τον μονογενή υιό της. Τώρα που χάνει κι αυτόν, ο πόνος είναι αβάσταχτος. Μπορούμε ν' αντιληφθούμε το δράμα που περνά αυτή η γυναίκα, βλέποντας και σήμερα μανάδες που χάνουν τα παιδιά τους. Έχουμε συνηθίσει τα παιδιά να κηδεύουν τους γονείς τους. Αρκετές φορές όμως βλέπουμε να συμβαίνει το αντίθετο, οι γονείς να κηδεύουν τα παιδιά τους και να βρίσκονται αντιμέτωποι με αυτή την απαρηγόρητη κατάσταση. Αυτή η συνάντηση του Ιησού Χριστού με τη νεκρική πομπή και τη τελική έκβαση της πορείας, δηλαδή την ανάσταση του νεκρού νέου, φανερώνει τη νίκη της ζωής κατά του θανάτου. Ο Ιησούς Χριστός, είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου. Η εκφορά του νεκρού από την πόλη, φανερώνει τη νίκη του θανάτου πάνω στον άνθρωπο, η οποία αποτελεί μια παρά φύση κατάσταση. Η κατάσταση αυτή λαμβάνει τέλος, όταν συναντηθεί μαζί με την πηγή της ζωής, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Εκεί ο θάνατος παύει να υπάρχει και επικρατεί η ζωή.

Ο πόνος και ο θάνατος αποτελούν δεδομένα, τα οποία είναι αδύνατο να τ' αποφύγουμε. Κάποια στιγμή της ζωής μας όλοι θα βρεθούμε αντιμέτωποι μ' αυτά. Η παρουσία του Ιησού Χριστού στη ζωή μας, αποτελεί την πηγή της ελπίδας και τη βεβαιότητα της Ανάστασης. Αυτή η εμπειρία της Ανάστασης, οδηγεί στην υπέρβαση του θανάτου. Αυτό που απομένει σ' εμάς, είναι με πίστη και εμπιστοσύνη να του αναθέτουμε τη ζωή μας, μέχρι την ημέρα της κοινής αναστάσεως μας.